

RADIX

ZE WAREN ER LANG VOOR ALLE
ANDEREN,
DE ZUSTERS VAN DE VOID ...
MAAR ZE ZIJN NIET MEER
COMPLEET
DE ZUSTERS VAN DE VOID VORMEN
EEN EEUWENOUDE KRING VAN
MAGIËRS.
ZE WORDEN HEKSEN GENOEMD;
MAAR ZE ZIJN ZOVEEL MEER DAN
DAT...
DAT WIL ZEGGEN, ALS DE CIRKEL
COMPLEET IS.

CHERLINDREA

RADIX BOEK # 2

CHERLINDREA

RADIX BOEK # 2

Femke & Eduard
Meinema

Cherlindrea

RADIX BOEK # 2

Copyright © 2022 Femke & Eduard Meinema

Omslagfoto: J.J. Jordan

Website: *www.eduardmeinema.com*

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403662862

NUR 333

All rights reserved.

1

Larissa Biondi zat voorin in de auto, naast haar vriend, Nathan Coughlin. ‘Kijk! Daar!’ zei ze, en tikte hem enthousiast aan waardoor zijn arm van het stuur gleed en hij, voor de grap, deed alsof hij de macht over het stuur verloor.

‘Pfieuw, net op tijd,’ lachte hij zodra hij beide handen weer aan het stuur had en de auto niet langer over de plattelandsweg slingerde.

Ze was heel even geschrokken, maar had al snel door dat hij haar in de maling nam. ‘Zak!’ zei ze eveneens lachend. Ze wees naar het bord in de tuin. ‘Het staat te koop. En volgens mij al behoorlijk lang. Vreemd, want het ziet er hartstikke leuk uit. Zullen we even kijken?’

Nathan stopte de auto langs de kant van de weg, in de zachte berm. Hij boog zich ver voorover, over het stuur, om het huis beter te bekijken.

‘We kunnen er net zo goed even omheen lopen,’ zei Larissa. ‘Het zou toch geweldig zijn? Voor ons tweeën. Of drieën...’

Nathan’s gezicht kreeg een diepe frons. ‘Drieën...?’

Ze wachtte niet langer. Gooide onbesuisd de deur open en begon al te lopen.

‘Hee!’ riep Nathan, hij had het gevoel dat zijn hart een paar slagen oversloeg. ‘Wat zei je nou? Ons drieën?’ Hij moest een

beetje rennen om haar in te halen. Greep haar bij haar schouder en draaide haar met haar gezicht naar zich toe.

Haar ogen straalden en op haar lippen lag een ontluisterende lach. Ze deed ondeugend haar wenkbrauwen omhoog en keek hem verleidelijk aan. ‘Daar moet je natuurlijk wel wat voor doen,’ sprak ze met een sexy stem. Ze trok hem mee naar het huis. Keek naar binnen en voelde aan deuren en ramen of ze ergens naar binnen konden glippen. Ze vond niets dat hen toegang kon geven. Niet zonder iets te breken.

Hij zag alleen haar. In gedachten rukte hij haar de kleren al van het lijf.

Aan de achterkant van het huis dacht Larissa dat ze geluk had. De keukendeur bleek open te gaan. Nog voor ze hem ver genoeg open had om naar binnen te stappen, sloeg de deur keihard weer dicht. Ze schrok. ‘H-hoe kan dat...?’

Nathan moest met tegenzin zijn gedachten loslaten. ‘Ehm... misschien staat er ergens in dat huis nog een deur of een raam open? Sloeg de deur dicht door de tocht?’

‘Oh. Ja, misschien...’ Ze voelde opnieuw aan de deur. ‘Dicht,’ zei ze teleurgesteld. ‘Geen beweging in te krijgen. Wat gek...’

‘Laat mij even,’ zei Nathan. Hij gaf haar een klein zetje om opzij te gaan. Duwde de deurkruk naar beneden en gooide zijn volle gewicht tegen de deur. ‘Hmm. Geen beweging in te krijgen,’ zei hij en wreef over zijn schouder. ‘Dat is vreemd...’

Larissa probeerde intussen door het keukenraam het huis in te kijken. ‘Ik zie niemand.’

Het geluid overviel haar.

‘Maar ik hoor wel wat.’

Ze keek naar Nathan.

Zijn gezicht stond ineens heel grauw. ‘Nathan? Wat is er?’ vroeg ze ongerust.

Hij wees naar boven. ‘Kijk eens naar de lucht. Zoiets heb ik nog nooit gezien.’

Het gerommel werd luider. Ze keek hoe donkere, bijna groene wolken aan kwamen rollen. ‘Er was toch geen onweer voorspeld?’ vroeg ze. De wind nam toe en het leek wel of de wolken dreigend, exact boven het huis samenkwamen. ‘Nathan?’ piepte Larissa angstig. ‘Zullen we... moeten we niet naar de auto?’

Nathan stond verbouwereerd naar de lucht te staren. ‘Ik heb nog nooit zoiets gezien,’ mompelde hij.

‘Nathan? Auto?’ herhaalde Larissa dringend.

‘Heh? Oh. Maar wil je dan niet meer binnen kijken?’

‘Jawel, maar...’ Geschrokken staarde ze naar binnen. ‘Wat was dat?’

Door de samengepakte wolken was er geen straaltje zonlicht meer. Het was binnen enkele seconden pikkedonker geworden. Maar het gerommel kwam niet van boven, kwam niet uit de wolken; maar leek vanuit het huis te komen. ‘Nathan... ik vind dit eng. Laten we gaan.’

Ze had het nog niet gezegd of er klonk een afgrijselijke gil in het huis. Gevolgd door lichtflitsen en zware donderslagen *in* het huis. Larissa was doodsbang, maar gluurde toch door het keukenraam naar binnen. Met een harde knal sloeg er aan de binnenkant iets tegen het raam waar zij door naar binnen gluurde. Geschrokken stapte ze langzaam achteruit, ervan overtuigd dat ze zojuist een groen gezicht had gezien. ‘Wat de hel was dat?’

Nathan wachtte niet langer. Pakte Larissa bij haar arm en sleurde haar mee terug naar de auto.

Het gegil in het huis werd luider. Was zelfs boven het onweer uit te horen.

Ook Larissa zette het nu op het gillen.

Nathan duwde haar hardhandig in de auto. Hij wilde hier zo snel mogelijk weg! Rende om zijn wagen heen en ging snel achter het stuur zitten.

Vanuit het huis was het geluid van rinkelend glas te horen. Hij keek langs Larissa naar het huis. Meende even, langs de buitenmuur van het huis, iets te zien bewegen, maar kon het in het donker niet goed zien. ‘Waar wacht je op?’ rilde Larissa.

Een harde knal op de kofferbak van zijn auto deed hem verschrikt opkijken.

‘Niet kijken! Rijden!’ gilte Larissa in paniek.

Als op commando startte hij de auto en gaf vol gas. Onder de achterwielen spatte gras en blubber weg. Zonder om te kijken, reed Nathan weg.

Zo hard als hij kon.

Weg bij dit verdoemde huis.

*

Binnen in het huis keerde de rust terug en de donkere wolken boven het huis leken op magische wijze verdwenen.

‘Was dat nou echt nodig?’ vroeg Celeste.

Sarlie Bosque lachte. Haalde grinnikend haar schouders op. ‘Het hielp wel.’

‘Ja. Alleen heet dit huis vanaf nu ‘het spookhuis’. Wedden?’ zei Celeste met een zucht. ‘Het was niet nodig geweest Sarlie. Maeve en ik hebben dit huis zodanig beschermd dat ze nooit binnen waren gekomen.’

‘Ja,’ zei Maeve. ‘En als ze het nummer van de makelaar zouden bellen, krijgen ze te horen dat er al een bod is gedaan. Dan zouden ze niet eens langskomen.’

‘Nou ja. Ze zijn weg,’ zei Sarlie. ‘Dat was toch de bedoeling?’

Celeste voelde zich te moe om met haar te kibbelen. ‘Best,’ zuchtte ze. ‘Meiden, we moeten aan het werk. We moeten die verdomde artefacten terug zien te vinden...’ Ze keek met een onheilspellende blik de kring rond. ‘Niemand die iets heeft op te biechten?’ vroeg ze.

‘Je denkt toch niet dat een van ons het heeft gedaan?’ vroeg Ruth van Gessel beledigd.

‘Veel meer keuze heb ik niet, of wel?’ zei de Rectrix; er klonk een licht venijn door in haar stem. ‘Iemand hier heeft die artefacten gepakt.’ Ze stond stil voor Tobias Asser. ‘Of weet jij meer?’

‘Hee,’ zei Toby verontschuldigend. ‘Ik weet nergens van. Trouwens, wat moet ik met die ouwe zoi?’

‘Hmm,’ mompelde Celeste. ‘Jij bent de enige hier die ik niet kan lezen.’ Met een ruk draaide ze zich terug naar de andere vrouwen in het huis. ‘Hoe dan ook. We moeten die artefacten vinden *en* we moeten Cherlindrea vinden. En snel!’

‘We moeten de Zandloper afschermen, Celeste,’ zei Maeve nuchter. ‘*Dat* moeten we het allereerst doen. Zodat Rheia er niet bij kan.’

De Rectrix van de Void keek haar kring rond. Nu Maeve terug was, had ze nog twee plekken in te vullen. Rhoxana zou, hoewel totaal onverwacht, een welkome aanvulling zijn. Bleef er nog één lege plek over. Een plek die gereserveerd was voor Toby’s zus: Briana. Maar die deed er alles aan om niet gevonden te worden. Maeve had gelijk. Ze moest prioriteiten stellen om te voorkomen dat er dingen zouden gebeuren die het leven van iedereen op deze wereldbol zou ontwrichten. Te beginnen met hun bloedeigen leven. ‘Goed,’ sprak ze. ‘We moeten ons opsplitsen.’ Ze wees naar Maeve. ‘Jij bent een van de weinigen die weet waar de Zandloper zich bevindt. Neem Ava, Věra en Birgit mee. Jullie bewaken de Zandloper. Ik vertrouw erop dat jullie Rheia buiten weten te houden.’

Ava von Braunschweig liet niets blijken, maar van binnen kon ze wel juichen. De Zandloper! Een betere plek kon ze zich op dit moment niet indenken. Celeste had duidelijk geen idee dat zij, Ava, de dochter van Rheia was. Des te beter. Alleen... ze had één probleem. Wie had de artefacten? Ze had ze willen pakken, maar iemand was haar voor geweest en, net als Celeste, had ze geen flauw idee wie dat kon zijn. Het moest één van deze vrouwen zijn. Eén van de Veneficae van de Void. Maar wie? En waarom?

Celeste ging verder met het verdelen van taken. ‘Sarlie, jij neemt Ruth en Saina mee. Doorzoek de woning van Cherlindrea. Daarna meld je je weer hier.’ Ze wilde verder gaan en de volgende zusters aanwijzen. Bedacht zich, keek Sarlie doordringend aan. ‘En, als ik er nog niet ben als je terugkomt en iemand, wie of wat dan ook, komt hier langs... vertrouw dan op de spreuk die Maeve en ik op dit huis hebben gelegd. Geen grapjes meer! Duidelijk?’

Sarlie Bosque knikte, maar moest stiekem toch nog even lachen om de grap die ze met de ongewenste bezoekers had uitgehaald.

‘Goed. Valentina en Dara, jullie gaan met mij mee.’

‘Waar naartoe?’ vroeg Dara.

‘Naar het hol van de leeuw. De Awides.’

Valentina en Dara schrokken. ‘Maar, Celeste...,’ hakkelde Valentina. ‘Wij? Met ons drieën tegen hen allemaal?’

‘Komt goed,’ zei de Rectrix. ‘Zullen we dan maar?’

‘Eh, en ik dan?’ vroeg Rhexana ongemakkelijk nu ze de indruk kreeg dat zij alleen achter moest blijven. ‘Met wie ga ik mee?’

‘Jij krijgt de belangrijkste taak,’ zei Celeste.

‘Oh?’ vroeg Rhexana. Ze voelde zich ineens trots. Nog niet officieel toegelaten of formeel lid van de Void, maar nu al *dé* belangrijkste taak!

‘Jij blijft hier en bewaakt Tobias,’ zei Celeste. Nog voor Rhexana, teleurgesteld, kon reageren, waren zij, Valentina en Dara al verdwenen.

Onthutst keek Rhexana naar Maeve.

‘Sorry, lieverd,’ zei haar voormalige papegaai. ‘Ik was graag bij je gebleven. Maar we moeten de Zandloper beschermen.’ Ze knikte naar Ava, Věra en Birgit. In een flits waren ze alle vier vertrokken.

‘Nou, jullie vermaken je wel, hè?’ zei Sarlie Bosque. Ze gaf haar zusters een seintje waarna ook zij verdwenen.

Teleurgesteld ging Rhexana op de kale vloer zitten. ‘Lekker dan...,’ mompelde ze.

‘Tja. Zijn we toch weer samen,’ gniffelde Tobias.

Rhoxana liet haar hoofd zakken. ‘Lekker dan...,’ herhaalde ze. Een onbekend geluid bij de voordeur deed haar weer opkijken. ‘Nee! Is dat stel toch weer terug?’ vroeg ze zich hardop af.

2

Het was donker in de kamer van Cherlindrea. Heel donker. Ze wist niet waar ze was, en kon het ook niet met geen mogelijkheid zien. Ze grabbelde wat in haar zakken en vond de telefoon van Tobias. De telefoon die ze Rhexana afhandig had gemaakt op die merkwaardige dag in de galerie, maar nog niet had teruggegeven aan Toby. Waarom ze dat niet had gedaan? Ze had geen idee. Tobias vroeg er ook nooit naar, al was dat niet heel verrassend. Alles wat er momenteel in zijn leven gebeurde, was zo overweldigend dat hij zijn telefoon waarschijnlijk gewoon was vergeten. Voor nu was het een welkome en handige bijkomstigheid, aangezien de telefoon kon fungeren als zaklamp. Ze drukte de telefoon aan. Twintig procent batterij. Dat was niet bijster veel. Ze draaide het scherm van zich af en scheen de kamer rond. Er was niets te zien. Vier kale muren torenden om haar heen, er was geen bed, geeneens een stoel, er was niets. Behalve een grote deur, zonder raampje erin. Althans, er zat wel een schuifje voor. Een klep, of... zo leek het tenminste. In de verte hoorde Cherlindrea stemmen, veel stemmen. Ze was in het gebouw van de Awides, dat was een ding dat zeker was. Ze hadden haar opgeborgen in de kelder, die zich naar het scheen recht onder de kamer bevond waar de Awides momenteel hun overleg hielden. Cherlindrea kon niet letterlijk verstaan wat er werd gezegd, maar flarden van het gesprek ving ze op. Moraal van het verhaal leek te zijn dat ze alles op alles zouden zetten de Void te vernietigen. Op twee mensen na: Tobias en Rhexana. De paniek vloog

Cherlindrea naar haar keel. Wat zou er met haar gebeuren? Ze had haar eigen naam niet horen vallen. Zouden ze haar ook vernietigen? Of zouden ze haar gebruiken totdat ze haar niet meer nodig hadden en, en, en... daarna... uit de weg ruimen? Cherlindrea trok haar knieën op en sloeg haar armen eromheen. Ze voelde zich ineens heel klein en kwetsbaar. Ze wilde nog zoveel doen in het leven, nog zoveel bereiken. Maar wat ze het allerliefste wilde, was moeder worden. Een gezinnetje vormen. Ze wist zeker dat ze daarvoor gemaakt was. Met haar Indonesische *roots* was familie voor haar het allerbelangrijkste. En eten. Uiteraard, eten. Haar opa, Java was zijn naam, kookte altijd voor de hele familie. Een hele uitgebreide rijsttafel was hem niet onbekend, dat maakte hij wekelijks. Cherlindrea dacht met weemoed terug aan opa Java, hij was helaas niet meer. Na zijn dood waren haar ouders teruggegaan naar Indonesië, en bleef zij hier alleen achter. Dat leek toen de juiste keuze, aangezien Cherlindrea op dat moment in contact kwam met de Void. Op dat moment kwam ze erachter dat ze meer was dan een simpele sterveling. Ze was een heks. En nu, ze voelde het gewoon, nu zou ze ook sterven als slechts een heks. Ze was niets meer en niets minder. Voetstappen achter de deur rukten haar uit haar dagdroom. Er kwam iemand haar kant op! Misschien was het Rheia. Misschien was haar tijd gekomen en zou Rheia haar leven hier abrupt doen eindigen. Hier, in de donkere, lege en kille kamer. Dit was absoluut niet hoe ze zich haar einde had voorgesteld. Er klonk gerommel aan de deur, waarna het zware gevaarte zich krakend opende. Een felle straal licht kroop door de kier tussen de deur en de deurpost. Hoe verder de deur zich opende, hoe meer de kamer zich vulde met licht. Vlug schoof Cherlindrea de telefoon terug in haar zak, en kneep haar ogen tot spleetjes om tegen het heldere licht in te kunnen kijken. Het enige wat ze zag was een schim. Een figuur in de deuropening. Het stond stil en zei niets. Plotseling verzwakte het licht achter de schim, waarna het weer oplichtte.

Serius, wat waren dat voor lampen die de Awides gebruikten? Het leek erop dat ze wel wat nieuwe lampenbolletjes konden gebruiken hier. Het figuur stapte naar voren en het silhouet leek als twee druppels water op dat van... Ava.

Was het Ava? Dacht Cherlindrea versuft. Ze schudde de vreemde gedachte van zich af. Natuurlijk niet! Wat zou Ava hier moeten zoeken bij de Awides? Achter de vrouw klonken nog meer voetstappen, maar het klonk niet als een gewone voetstap. Het klonk zwaarder... scherper. Alsof iemand met spikes onder zijn schoenen over de koude, betonnen vloer stampte.

‘Cherlindrea,’ klonk een stem. De stem van de vrouw. Zelfs haar stem leek als twee druppels water op die van Ava. Een koude rilling kroop over Cherlindrea’s rug.

‘Hmm,’ mummelde Cherlindrea, niet in staat de vrouw te begroeten. Achter de vrouw verscheen een snuit van een dier, een snuit van een... draak? Was het een draak? Was het een dinosaurus? Waren die beesten niet al lang en breed uitgestorven?

‘Ik begrijp dat je even sprakeloos bent. Ik kwam je eigenlijk vragen om met me mee te gaan. Of, nou ja, vragen... eigenlijk wil ik gewoon dat je met me mee komt.’ De vrouw stapte nog dichterbij en het beest volgde haar op de voet. Toen het dier de volledige deuropening vulde met zijn reusachtige lichaam, stakte Cherlindrea’s adem in haar keel. Het was een draak. Weliswaar een babydraak, maar nu al eentje van enorme omvang. Dit werd een grote jongen, wist Cherlindrea hoewel ze er nog nooit eentje in levenden lijve had gezien. De draak zorgde dus voor het licht in de donkere gang en kamer! Cherlindrea voelde zich opgelucht en angstig tegelijkertijd. De vrouw, die nu beter zichtbaar was door het constant gloeiende vuurbolletje in de keel van de draak, leek te lachen.

Allemachtig, dacht Cherlindrea, hoe groot zal die vuurbol zijn als dat beest straks, of, nou ja, later, volwassen is? ‘Oh, ja,’ hakkelde ze, nog steeds lachend, ‘dit is Ignis, onze huisdraak. Indrukwekkend, hè?’

Huisdraak? Dacht Cherlindrea. Alsof het de normaalste zaak van de wereld was. Alsof ze zojuist haar kitten had voorgesteld, hun huiskat. Voor heel even dacht Cherlindrea terug aan de vriendenboekjes van vroeger, met van die simpele vragen als *wat voor huisdier heb je?* En dan antwoordde je met, ik heb een hond, Tom. Of, ik heb een kat, Cleo. Ava - was het Ava? - antwoordde blijkbaar met: ik heb een huisdraak, Ignis.

‘Hij doet niks hoor,’ verzekerde de vrouw haar. ‘Tenminste, zolang ik hem opdraag niets te doen. Ik ben trouwens Invi. Loop je met me mee, of moet ik Ignis vragen je een handje te helpen?’

3

Moet je niet even kijken wie er is?’ vroeg Tobias aan Rhexana. De andere zusters van de Void waren nog maar nauwelijks uit het beveiligde huis vertrokken, ieder met een door Celeste verstrekte opdracht, of de twee achterblijvers hoorden een vreemd geluid bij de voordeur.

‘Ik weet niet,’ zei Rhexana.

Tobias staarde haar niet begrijpend aan. ‘Sorry? Lekker gastvrij zeg! Er staat iemand aan de deur en jij doet niet eens open om te kijken wie het is?’

Rhexana stond midden in de lege kamer. Haar armen over elkaar geslagen en een norse blik op haar gezicht. Nog geen minuut alleen met Toby en de situatie begon al uit de hand te lopen. ‘Je weet niet wie er staat en...’

‘Nee, als jij niet opendoet, zal je het nooit weten,’ reageerde Tobias verbolgen. Hij deed een paar stappen in de richting van de deur maar nog voor hij de knop van de deur kon vastpakken, voelde hij hoe hij werd opgetild, zwabberend door de lucht zweefde en aan de andere kant tegen de muur werd gekwakt.

‘Oh nee! Sorry!’ riep Rhexana geschrokken en liep op hem af. ‘Sorry, ik wilde je niet... althans... niet zo hard... je begrijpt me wel. Toch?’ brabbelde ze terwijl ze hem een hand reikte om hem te helpen op te staan. ‘Je weet dat ik mijn krachten nog niet helemaal beheers. Dit was ècht niet mijn bedoeling.’

‘Godsamme,’ vloekte Tobias. ‘Ik was nog wel zo blij dat Celeste jou aanwees om bij mij te blijven. Maar nu begin ik te twijfelen of ze niet beter iemand anders hier had kunnen laten.’

‘Oh? Zoals wie? Ruth? Jullie kunnen het wel heel erg goed met elkaar vinden, hè?’ zei Rhoxana prikkelbaar.

‘Ik... nou ja, doe niet zo raar. Of ben je een beetje jaloers?’ grijnsde Tobias.

Rhoxana had net zijn hand vast, had hem net een stuk omhoog getrokken, maar liet hem nu abrupt weer los zodat hij opnieuw viel. ‘Hee!’ riep Tobias kwaad.

Ze draaide zich om en liep bij hem weg. ‘Om je vraag van daarnet te beantwoorden, Toby,’ zei Rhoxana beledigd en ook wat onzeker, ‘ik zei dat we niet weten *wie* er staat omdat het net zo goed niet een mens maar...’

‘... Een heks kan zijn,’ zei Tobias. Hij kwam overeind en ging naast haar staan.

‘Nee. Of, hmm, ja dat kan natuurlijk ook. Maar ik bedoelde het kan ook *iets* zijn.’ Ze zag de fronsende blik op Toby’s gezicht, maar wilde hem niet nog meer vertellen. ‘Maar goed. Man, vrouw, paard of weet ik veel wie of wat er staat. Als ik opendoe, nodig ik hem uit.’

Tobias keek recht in haar ogen. De ogen waar hij weken geleden al als een blok voor was gevallen. Dezelfde ogen die hem nu weer in verwarring brachten. ‘Je bedoelt, net als bij vampiers en demonen? Als jij ze uitnodigt, kunnen ze iedere ruimte binnenkomen? Of zoiets, want ik heb niet zoveel verstand van dit soort dingen,’ lachte hij verlegen.

‘Je gaat door voor de koelkast,’ merkte ze op.

‘Koelkast? Wat moet ik met een koelkast?’ vroeg Tobias. Hij trok zijn schouders op, had geen idee waar ze het over had.

‘Grapje, Toby. Je hebt de vraag goed beantwoord, dus je kan door naar de volgende vraag om... Jezus, laat ook maar. Niets zo erg als een grapje uitleggen.’

‘Dus?’ zei Tobias. ‘Ik heb gelijk. Jij kan niet opendoen, dus? Nu verstoppen we ons onder de bank?’

Rhoxana keek de lege kamer rond. ‘Ja, dat doen mensen dan, hè?’ zuchtte ze. ‘Verdomme, ik had vroeger al een hekel aan babysitten. Maar nu,’ ze lachte naar Tobias, ‘hoe groter de baby, hoe lastiger het oppassen wordt.’

Tobias knipperde vriendelijk met zijn ogen. ‘En bedankt...’

‘Graag gedaan.’ Ze luisterde nog eens naar het geluid bij de voordeur. ‘Er zit niets anders op,’ zei ze resoluut.

‘Je gaat toch opendoen? Maar dat kan toch niet?’ zei Tobias verrast door de wending in Rhoxana’s gedrag.

‘Nee. Ik ga je even alleen laten. Ik gebruik een portaal om even naar buiten te gaan. Kijk wie of wat er voor de deur staat en ben binnen een vloek en een zucht weer hier terug. Oké?’

Tobias haalde zijn schouders op. ‘Maakt het echt iets uit wat ik ervan vind?’

‘Nee,’ lachte Rhoxana.

Een flits.

Een zuchtje wind.

En ze was verdwenen.

Tobias stond nu alleen in de lege kamer. Keek op zijn horloge. Wachtte. En wachtte. Keek ongeduldig nog eens op zijn horloge en vloekte binnensmonds: ‘Verdomme, waar blijf je?’

Nadat er meer dan tien minuten waren verstreken, begon Tobias steeds ongeruster te worden. ‘Shit. Ik moet de anderen

om hulp vragen.’ Hij voelde in zijn broekzakken. Werd nog nerveuzer. ‘Nee! Mijn telefoon! Waar is dat ding...?’ Hij begon spontaan te lachen. ‘Alsof ik de nummers van die vrouwen in mijn contacten heb... maar ja. De vraag blijft hoe ik ze dan wel kan bereiken. Want dit duurt te lang. Veel te lang. Dit kan nooit goed zijn.’

Hij schrok zich wezenloos toen er keihard op de deur werd geklopt.

‘Toby?’ riep een bekende stem aan de andere kant van de deur. ‘Toby. Ik ben het. Rhox. Doe eens open!’

‘Oh, gelukkig,’ riep Tobias en liep snel naar de voordeur. Zijn hand ging al naar de deurknop toen hij zich ineens iets bedacht. Hij liet zijn hand langs zijn lichaam hangen. ‘Rhox?’ riep hij.

‘Ja, doe nou maar open...’

De stem klonk als Rhoxana. Maar toch... hij werd onrustig. Beet op zijn nagels. ‘Hoe weet ik dat jij het bent?’ vroeg hij uiteindelijk.

Daarna bleef het akelig stil.

4

Cherlindrea liep timide achter Invi en haar zogenoemde huisdier aan de lange gang door. De gang was donker, maar werd nog steeds verlicht door de vuurbol in de bek van Ignis, de draak. Cherlindrea sloot haar ogen en balde haar vuisten. Magie stond in nauw verband met je emoties, vertelde Celeste de groep altijd. Het punt was, Cherlindrea voelde momenteel niet zoveel emoties. Ja, één: angst. Misschien was haar angst sterk genoeg om een sprankje magie op te roepen en Invi vanachter aan te vallen. Maar hoe ze ook probeerde, het werkte niet. Er vormde zich geen enkele vorm van kracht in haar handpalmen.

‘Doe geen moeite,’ grinnikte Invi die zelfverzekerd voor haar liep. Ze draaide zich niet eens om, maar sprak al lopend tegen haar. ‘Je magie is hier niets waard.’

‘H-hoe bedoel je?’ stotterde Cherlindrea. Hoe kon Invi weten wat zij van plan was? En, waarom was haar magie hier niets waard; wat bedoelde ze daarmee?

‘We hebben je magie op slot gezet,’ antwoordde Invi terwijl ze stevig doorliep.

‘M-maar... hoe weet je wat ik van plan was?’

Invi lachte opnieuw. ‘Dat is één van mijn *gaven*, zullen we maar zeggen. Ik voel de personen om me heen alsof... alsof ik het zelf ben. Alsof ik *jou* ben.’

‘Wanneer krijg ik mijn magie weer terug? Hoe kunnen jullie trouwens mijn magie op slot zetten? Ik hóór niet eens bij jullie!’ De wanhoop was nu duidelijk hoorbaar in haar stem.

Invi stopte abrupt met lopen en draaide zich om. ‘Je stelt te veel vragen, volg mij nu maar gewoon en houd je mond, oké?’ Ignis was als haar spiegelbeeld en volgde iedere beweging die Invi maakte. Zou de draak van haar zijn?

Invi liep de trap op en Cherlindrea volgde haar als een mak lammetje. Ze kon niet anders. Aan het einde van de trap was een deur. Invi deed de deur open, liet Ignis voor gaan en liet haar blik nog één keer op Cherlindrea rusten voordat ze ook haar voor liet gaan.

‘Gedraag je, hoor je me?’ Invi’s ogen lichtten heel even lichtpaars op, waarna ze weer normaal werden.

Cherlindrea knikte kort en liep Invi voorbij. Ze kon nog steeds niet geloven hoeveel die heks - was ze wel een heks? - op Ava leek. Ze had dezelfde oogopslag, dezelfde stem; het was bijna eng. En dat was niet het enige wat eng was, eigenlijk was de complete entourage hier best wel *creepy*. Alles was donker, alles rook muf, en toch was het er niet vies. Er was geen spinnenweb te bekennen - gelukkig maar, want Cherlindrea was als de dood voor die beesten. Ze draaide zich om en keek Invi aan; ze stond nog steeds in de deuropening, achter haar.

‘Ga maar,’ moedigde Invi haar aan, alsof ze haar toestemming nodig had door te mogen lopen. Cherlindrea hief haar hand op en klopte op de grote, houten deur.

‘Binnen,’ klonk een stem vanachter de deur. De deur zwaaide als vanzelf open, zwaar krakend, piepend. Achter de grote deuren lag een enorme, indrukwekkend grote, kamer. Een enorm *lege* kamer, dat ook. Middenin de lege kamer stond Rheia, in haar welbekende donkere gewaad. Of jurk. Of cape.